

saa meget desto bedre. Jeg ønsker netop, at Rigsdagen skal tage Stilling til denne Sag, og den Stilling, Rigsdagen da tager, bliver afgørende for, hvorledes denne Sag vil blive behandlet. Det er rigtigt, at Akkvitten vil komme til at koste 10 Kr. pr. Flaske. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) sagde, at Varen vilde gaa op til 11—12 Kr., men det mener jeg er forkert. Det vil kunne indrettes saaledes, at Fabrikkerne faar en endogsaa meget god Fortjeneste, hvis Varerne udbringes til 10 Kr. i Detailhandelen. Det tør jeg sige, de sagkyndige er ganske enige med Finansministeren om. Og det er ganske urigtigt, som det ærede Medlem mener, at denne Afgift vil lamme Spiritusfabrikkerne. Jeg er af den Mening, at den paa forskellig Vis vil gavne dem. Det er jo ikke Spiritusfabrikkerne, der kommer til at bære Afgiften, men sandelig de Forbrugere, der køber Varen, og paa den anden Side vilde der, naar man stiller Afgiften i det Forhold, hvori den maa stilles, til Produktprisen, for Fabrikkerne indvindes en Gevinst, som vil blive til Raadighed for dem f. Eks. overfor en mulig Koncentration af Virksomheden. Men dette egner sig mere til at oplyses i Udvalget, og efterhaanden bliver maaske ogsaa Antallet af tilstedeværende Medlemmer af Forsamlingen saa ringe, at jeg taler ganske alene, at det bliver som i et berømt Musikstykke, hvor til Slutning kun en enkelt Violinist er tilbage, medens alle de øvrige Medlemmer af Orkestret har forladt Salen. Jeg vil kun sige, at dette Spørgsmaal er jeg meget villig til at drøfte i Udvalget.

Jeg kommer saa til Spørgsmaalet om teknisk Sprit og denatureret Sprit. De Betragtninger, som det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) og det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) gjorde gældende, er mig ikke ukendte. Jeg er ganske forstaaende overfor dette, at visse Industrier, visse Haandværk endogsaa, kan rammes derigennem, at Prisen paa teknisk Sprit forhøjes. Men jeg tror, at man ikke skal glemme den Prisstigning, som alle Varer, for øvrigt ogsaa Snedkervarer, er undergaaet i de Kriseaar, vi har oplevet, og jeg skulde dog tro, at den Forhøjelse, som Prisen paa teknisk Sprit vil komme til at undergaa, vil blive lidet betydende i de fleste Tilfælde. Det er dette, Motiverne henviser til. Forholdene med Hensyn til Parfumefabrikationen er meget let overskuelige. Det er nemt at sætte Parfumefabrikationens

Told, Afgiftsforøgelsen paa teknisk Sprit og Indførelsen af fremmede Parfumer i Forhold til hinanden, og det er muligt, at der paa disse Punkter vil komme et Minus, om jeg saa maa sige, for den indenlandske Parfumefabrikation. Men saa indtræder netop, som min Partifælle, den ærede Ordfører i denne Sag for det radikale Venstre (Ivar Berendsen), har nævnt, Finansministerens Bemyndigelse til at eftergive eller lempe Afgiften, og den vil naturligvis blive benyttet, hvis den høje Rigsdag gaar ind paa at give Finansministeren den. Det vil meget hurtigt ske, at de, der er interesserede i denne Sag, henvender sig med Andragender og Oplysninger til Finansministeren — Parfumefabrikanterne og andre har allerede meldt sig —, og Spørgsmaalet vil naturligvis blive undersøgt. At tage Hensyn til den enkelte Fabrikant i Loven anser jeg for ganske umuligt. I og for sig skulde jeg ikke have noget imod det, for det bliver en besværlig Administration, der maa finde Sted — deri giver jeg det radikale Venstres Ordfører ganske Ret. Men der er her en naturlig Anledning for Statskassen til at indvinde en Gevinst paa 3½ Mill. Kr. ad den Vej.

Jeg mener at kunne indskrænke mig hertil. Jeg indrømmer, som sagt, at Lovforslaget er af en overordentlig Karakter, og jeg har ikke følt nogen som helst Tilfredsstillelse ved at fremsætte det. Men jeg mener, som jeg sagde ved Forelæggelsen, at der var en Pligt for mig nu til at forsøge at skaffe Staten en højst fornøden Indtægt. Man kan ikke vedtage saadanne Lovforslag, som den høje Rigsdag gaar med til at vedtage, uden at man forsøger at dække Statskassens Udgifter. Dette melder sig hver Dag stærkt for mig. Jeg har hver Dag den samme Byrde paa mig som Finansminister, at jeg maa overveje dette: Er det muligt for os at komme igennem? Det Spørgsmaal maa møde enhver, som overhovedet vil tænke over disse Ting, og den 6. Oktober, denne mindeværdige Dag, da man ikke mere kunde faa Drikkespiritus udleveret, fordi Indenrigsministeren havde udstedt Forbud derimod, kom der en Lejlighed til at skaffe Staten en saa stor Indtægt, som her er Tale om, og som uden stor Ulempe for nogen kan skaffes. At forøge Prisen paa Brændevin og Akkvit til saa høje Priser, som her er Tale om, vil i Virkeligheden ikke volde Ulempe for nogen. Det vil medføre, at velhavende Folk kommer til at betale en Nydelse, som de nu ønsker, meget dyrt. Jeg har altsaa ikke kunnet forsvare for mig selv